

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-08-10)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1863-08-10)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 216. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010196.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 10. August 1863.

Jeg skulde jo nu berette Dem lidt om min Frederiksborgtour med Holmblads. Altsaa, igaar Morges Kl. 9 kjørte to Vogne ud af Bosenvænget indeholdende Hr. Holmblad med Frue og to Døttre, samt en lille Dreng paa 10 Aar, foruden Sarah og min Binghed. Veiret var smukt, og det oplivede mig virkelig at gjøre denne lille Udflugt med de gemytlige rare Mennesker. Slottet staaer nu virkelig heelt og holdent, hvad det Ydre angaaer, som i gamle Dage, speilende sig i Vandet, stolt af sine Taarne og sin øvrige Skjønhed. Steenen, som det nu er bygget op af, forekommer mig forresten at være lysere, saa det hele Slot gjør et mindre rødt Indtryk. Men det staaer der nu virkelig igjen til Egnens Pragt og Prydelse, og jeg bebreidede i Stilhed mig selv, at jeg i sin Tid af Forbittrelse mod Personer afholdt mig fra at yde min lille Skjærv til det store Værk. Jeg troer, at Nemesis hævnede sig paa mig ved at lade, tænk Dem hvor besynderligt, netop Personerne, Gjenstandene for min Vrede i sin Tid, være netop igaar i Frederiksborg. Kongen saae vi intet til, thi han laae en Miilsvei derfra og rodede i Jorden, Gud veed efter hvad, men Madammen³ sad hele Tiden, medens vi besaae Slottet, i et Vindue i Stueetagen til vor, og jeg haaber ogsaa til hendes Ærgrelse. Tænk Dem ellers hvor smaat! Saasart vi traadte ind i Slotsgaarden, og hun saae et større Selskab, — vi havde ogsaa den unge Kandidat Holmblad,⁴ der opholdt s. 217 sig i Frederiksborg i disse Dage hos en ung Ven, en Lerche, hvis Moder er bosat der, samt en ung smuk Mand Funch, den samme som skal ledsage den unge græske Konge til Athen, med os — da hun, som sagt, saae os Alle gaae over Gaarden, kom een af hendes forfærdelig grimme Damer, en Frøken Lützen stilende over Gaarden med Slotsforvalteren, og nu var det virkelig morsomt at see os flygte og hende forfølge os fra Sted til Sted.¹ Alle vare enige om, at hun var udsendt af Grevinden for at rapportere, hvad hun kunde opsnappe af vore Samtaler. Hvis hun ikke selv har digtet noget, troer jeg, at hendes Udbytte var ringe, thi vi mærkede Hensigten og beholdt vore Tanker for os selv. Kjækkere havde det maaskee været, om vi netop havde givet dem frit Løb, og sandelig her var nok at sige ved at betragte det uhyggelige Syn, som Slottets Indre frembød. At see de raae nøgne Stene overalt istedetfor Kunstværker, hvormed disse Vægge vare prydede. Saa mangt et historisk Mindesmærke tilintetgjort. At see det Ydre af dette Slot opstaae, har vi saaledes oplevet, mon vi vil komme til at opleve at see det Indre ordnet? Man paastod derude, at Kongen vil anstrænge sig i det Yderste for at faae det Hele i fuldstændig Stand, men, han faaer jo vel ikke Lov dertil, Pengene har hun vist andre Planer med. Grevindens Dame var forresten ikke den Eneste, der forfulgte os, ogsaa et andet Selskab af Damer kredsede om os; ved al gaae dem forbi, da vi atter vilde begive os bort, sagde Fru Holmblad: hørte De? hvilket? spurgte jeg; Damen der sagde: lykkelige dødelige! svarte hun; man misunder os Deres Selskab, og see! nu fik jeg at vide, at samme artige Dame var en gammel Bekjendt og Beundrerinde af mig, nemlig Grevinde Schulin, hvis Mand er Amtmand dernede.² Hun var engang en Skjønhed, men ak! Rød og tyk istedetfor en blændende Huud og en smal Midie; der stod derimod tre unge smukke Døttre ved hendes Side, saa hendes Skjønhed har jo ikke været uden Virkninger. Efter vor Vandring paa Slottet spiste vi til Middag hos Abel, de to nette unge Mennesker bleve indbudne til at gjøre os Selskab. Jeg dadler saa ofte vore unge Herrers Tone; det er mig virkelig en stor, jeg kunde gjerne sige, en national Glæde, at jeg her kan rose. Jeg var ganske stolt af, at vi kunne sende et saa smukt og net Menneske til Grækenland, som denne s. 218 Funch. Hvor aandig begavet han er, kan jeg jo rigtignok ikke vide, thi han var temmelig taus og tilbageholdende. Da jeg roste ham for Holmblad, sagde han paa sin muntre Maade: „Ja, han virker ved Taushed.“ Forresten var han og Frue enige i at rose Funch som et dannet og behageligt Menneske. Ogsaa den unge Lerche glædede jeg mig over. Jeg vil saa gjerne have, at vore unge Mænd og Qvinder skal være elskværdige, og igaar havde jeg virkelig den Glæde at see to unge Mænd og to unge Piger, som jeg var glad over at kalde danske. ...

Nu er da den Afhandling sluttet, som i disse Dage har staaet i Berling om Theatret.¹

„Man vrøvler hos Jer om de hundrede Ting,
Hvoraf ingen veed det rette Sving.“

Jeg kan virkelig ordentlig faae ganske ondt ved at læse alle de selvbehagelige, intetsigende og ofte sagte Bemærkninger, hvorledes en Theaterbestyrer skal bære sig ad for at tilfredsstille Publikum, der ikke selv veed hvad det vil, og for at komme ud af det med Kunstnere, der have alt Andet end Kunsten for Øie. Grevinden vil ikke synes om denne Artikel, thi den meener, at det egentlig er Kongen, der bør give Penge for at holde det Hele i Agt og Anseelse. Det synes hun vist er en flau Bemærkning. Det har noget latterligt, for ikke at sige ærgerligt atter og atter at læse alle de gode Baad til en Bestyrelse, hvoraf saagodtsom ikke eet kan bruges, men som fremsættes som en ny og stor Viisdom og Indsigt. ...